

Sebők Zsigmond

A HOLD SARLÓJA

Egy szőkefürtös fiúcska eszébe vette, hogy fölkeresi a holdat. Szép nyári estén gyakran látta, mikor a hold fölbukott a nagy kukoricás mögött. Egyszer kereken jelent meg a kukoricaszárak fölött, másszor félkör alakjában, néha pedig olyan volt, mint a reggeli kávéhoz való szarvas-sütemény.

– Szeretném látni a holdat közelről – gondolta a fiúcska. – Ha a kukoricás végére megyek, meglelem, mert hiszen ott szokott fölkelni.

El is indult egy este. Amíg a kukoricásban ment, azon tűnődött, milyen lesz ma a hold!

A kukoricás végén azonban nem találta meg a holdat. Kereste-kutatta, de nem látta sehol. Pedig már be is sötétedett s olyankor jobban fénylik a hold, könnyebben rá lehet akadni.

Hát egyszerre csak ezüstös fény futott végig a vidéken és fölkel a hold. Sarlóalakja volt. Ezt az alakját nézte a fiú vajas szarvasnak. De, nini, most tűnt fel, hogy a hold nem a kukoricásban lakott, hanem egy híd alatt. Mert a híd alól szállt az égbe. A fiúcska ezt tisztán látta s azt is, hogy a hold éppen a híd karfáján pihent.

A gyermek erre futni kezdett, mert attól tartott, hogyha későn érkezik, a hold oly magasra emelkedik, hogy nem éri el a kezével. A híd azonban távol volt s mikor a fiú nagy lihegve melléje ért, a hold oly magasra tündöklött, hogy hasztalan nyújtogatta utána a kezét.

A gyermek csalódottan állt a hídon és vágyódva tekintett a fényes szarvas-sütemény után, melyet nem apríthat a kávéba. Aztán búsan lehajtotta a fejét a híd karfájára. Hát, ni, a hold ott volt a híd alatt, a vízben!

– Nini, visszapottyant a hold a vízbe! – kiáltotta. – Tüstént kihalászom!

A víz partján füzes sötét lett. A fiú odafutott és zsebkésével szép hosszú fűzágat vágott. Volt nála egy görbe szög, azt beleverte a vessző végébe és azt hitte, ezzel kihalászhatja a holdat a vízből.

Csobbant a víz, mikor a fiú a vesszőt belevágta. Egyenesen a holdsarló közepébe akasztotta a szöveget s húzta volna kifelé, de bizony a hold nem mozdult. A szögből való horgon soha sem volt semmi.

– Azért is kihúzom! – kiáltotta mérgesen a fiú.

– Mit húznál ki? – kérdezte egy hang.

A fiú meglepetve fordult a hang felé. Öreg ember állt a hídon, a könyöklőre támaszkodva.

– A holdat – felelt a gyermek.

– Hiszen a hold nincs a vízben.

– De bizony ott van, bácsi! Nézzen csak a vízbe! – erősködött a fiú.

– Te pedig nézz az égre, – mondotta az öreg.

A fiú az égre nézett. Hát ott fénylett teljes szépségében a hold sarlója.

– Ni, hisz nem pottyant a vízbe! – álmélkodott a fiú.

– Persze, hogy nem. A víz olyan, mint a tükör, azért látszik a hold benne. De, hé, minek halászod te a holdat?

– Mert olyan, mint a kifli. Szeretném a kávéba aprítani.

Az öreg mosolygott.

– Hát nem elég jó neked az igazi kifli? Elégedjél te meg a vajas kiflivel és ne kergesd a holdat. A vajas szarvast megkapod bizonyosan, a holdat pedig hiába kergeted, abba sohasem harapsz.

Egyszerre teljesen elsötétedett a tájék. A holdat felhő takarta el.

– Látod, fiam – mondotta az öreg –, most már nincs a hold sehol. Se az égen, se a vízben, így jár mindenki, aki elérhetetlen dolgot kíván. Azt hiszi, hogy könnyen eléri, hogy csak a kezét kell kinyújtania és megfogja, és akkor látja, hogy a holdat kergeti. Te is azt hitted, hogy a hold a kukoricásban lakik, meg hogy a vízben fürdik, pedig nem volt az se a tengeriben, se a patakban. Eredj csak haza, fiam és elégedjél meg az elérhetetlen hold helyett a vajas szarvas-sal, amit édesanyád a kezedbe ad.

Ezzel kézen fogta a fiút és vezette a sötét éjszakában arrafelé, ahol a szülei ház ablaka fénylett. És íme, a fiúcskának úgy tetszett, hogy annak az ablaknak szebb a fénye, mint a holdé.

*Az Én Újságom, 1906/15.
Zsiga bácsi néven*